

har oplevet sult og været hjemløs, men jeg er ikke på nogen måde bitter, fortæller Anja Bakhur med iltre bevægelser, mens hun sidder ved siden af sin mand i en lænestol i stuen hos Dan Dissing-Madsen.

Det er 11 år siden, hun sidst har været i stuen, og det er første gang hendes mand, ser det sted, der i teenageårene var med til at

gøre Anja Bakhurs liv lidt lysere. Alt blev lidt nemmere og bedre, når Dan var der, fortæller Anja Bakhur, inden hun med sin suppekunst betaler lidt af det tilbage, som hun har fået af Dan Dissing-Madsen.

Turit Skovborg
ts@skivefolkeblad.dk

Pribuzhie

Dansetruppen Pribuzhie fra Brest kommer igen i 2014 for at give opvisninger.

Besøget finder sted i uge 44 og skulle nogen have interesse i at lave en arrangement, bedes I kontakte Annie på tlf. 98296389 / 20138789

*I ønskes alle
en glædelig jul
samt et
godt nytår*

Dienesmindes Venner

Furvej 41
7800 Skive
Tlf. 9759 7013

Julehilsen 2013

Dan Dissing-Madsen blev hviderussers redningsmand

Han er ligesom en far for mig

Det var som om, lokalet blevet lidt lysere omkring Anja Bakhur, når Dan Dissing-Madsen kom ind i lokalet på børnehjemmet i Hviderusland. Den handicappede pige, der født med misdannelser, så hun mangler de fleste af fingrene og har kortere skinneben i to forskellige længder, var blevet forladt af sin mor, og havde ikke noget navn, da hun ankom på børnehjemmet.

Da Dan Dissing-Madsen fra Dienesminde ved Lyby første gang mødte Anja Bakhur sammen med sin nu afdøde hustru Ellen Dissing-Madsen omkring 1990, mødte han en pige på omkring 12 år, der sad blandt almindelige børn, børn med andre fysiske handicap og børn med mentale handicap - alle sammen bosat på et børnehjem, fordi der ikke var nogen familie til at tage sig af dem.

Han var der for at finde nogle af de børn, der skulle med på sommerlejr i Danmark, og da han så Anja Bakhurs spillevende øjne, var han ikke i tvivl, om at hun skulle være en af dem.

Forstanderen prøvede at indvende, at pigen jo var handicappet, men det rørte ikke Dissing-Madsen, og dermed blev kimen til et dybt venskab mellem de to lagt.

Det er så stort, at jeg ikke kan beskrive det. Dan var ligesom en far for mig, og jeg gik og sagde, at jeg havde fået en far. Så han haft stor betydning, fortæller Anja Bakhur, der i dag er 35 år og netop har været på besøg på Dienesminde sammen med sin mand Tolja Bakhur, der også er handicappet, og som hun har været gift med i fem år.

Ingen mor

Hun fortæller om en barndom på et børnehjem, der på mange måder havde noget hjemligt over sig, og hvor pædagogerne tog børnene med sig hjem, så de kunne få fornemmelsen

af et rigtigt hjem. Da hun blev ældre, kunne hun ikke længere bo på et decideret børnehjem, og hun blev flyttet til andre institutioner. Det husker hun til gengæld ikke som nogen god tid.

De institutioner, hun kom på, var også beboet af alkoholikere og kriminelle, og miljøet her var ikke altid lige godt, slet ikke for en ung pige.

Et af stederne stak hun af fra for at finde sin mor. Moren fandt hun, men hun ville ikke vide af hende,

og efter at hun havde boet tre måneder med logi hos tilfældige mennesker, hun mødte på sin vej, var hun tilbage på institutionen med vold og kriminalitet, inden hun blev flyttet til en tredje institution af samme karakter.

Der var ikke mange lyspunkter, men et af dem var, når der kom besøg fra Dienesminde, eller hun selv fik mulighed for at besøge Danmark. Det fik hun igen i 1998.

Ved disse møder mødte hun omsorg, og hun fik samtidig mulighed for at

forfølge en af sine drømme. Dan Dissing-Madsen sørgede nemlig for at forsyne den unge kvinde med papir, blyanter og farver, og så kunne Anja Bakhur udfolde sig der og samtidig få afløb for nogle af de negative følelser, der hobede sig op på grund af hendes håbløse situation.

Anja ville væk

Endnu engang måtte Anja Bakhur flytte, for i 2007 kom der en ny lov i

Hviderusland om, at når man ingen diagnose havde, som det gjaldt for Anja Bakhur, så måtte man klare

sig selv mere, og derfor blev hun som 29-årig flyttet til et slags plejehjem

med alkoholikere og gamle mennesker. Det var svært for den unge kvinde at affinde sig med, så

da Dan

Dissing-Madsen en dag kom på besøg, lyste hun op.

- Hun ville være, hvor jeg var, og hun klamrede sig til mig, husker Dan Dissing-Madsen.

Anja Bakhur ville væk derfra. Bo for sig selv.

- Forstanderen sagde, at hvis jeg ville betale 500 dollar, så kunne hun få lov

at bo for sig selv i en lejlighed, fortæller Dan Dissing-Madsen.

Pengene gik fra lomme til lomme. Anja Bakhur var købt fri, og kunne forlade institutionen. Men dermed var lykken ikke gjort, for der var ikke nogen lejlighed til den handicappede

kvinde. Det lod hun sig dog ikke gå på af, så i nogle måneder rejste hun rundt og tog det forefaldende arbejde, der bød sig, og til gengæld fik hun både kost og logi, men ingen penge.

Jeg ville ikke bo på gaden, fortæller Anja Bakhur, der efter nogle måneder

både fandt lykken og husly.

Gennem nogle fælles venner mødte hun nemlig Tolja Bakhur, en tre år ældre handicappet mand, og de to enedes ret hurtigt om at prøve lykken sammen i hans lejlighed, og siden har

Anja Bakhur været i trygge rammer.

Jeg har været igennem mange ting. Jeg har ingen familie, og jeg